

at den kommer fra den smittede Besætning og selv har reageret overfor Blodprøven, er tilstrækkeligt til, at den kan smitte andre. Derfor er denne Sygdom saa lumsk. Paa samme Maade gaar det med Besætninger; naar der ikke er Anmeldelsespligt over for Dyrslægen, er der i Virkeligheden ingen som helst Garanti mod Smittens Udbredelse, for ingen kan se Sygdommen. Naar Ejeren vil skjule det, hvordan i al Verden skulde saa nogen Sinde nogen Køber eller nogen i det hele taget faa noget at vide om, at der er smitsom Kastning i den paa-gældende Besætning, hvis ikke Fodermesteren eller Staldfolkene sladrer derom. Naar Ejeren ønsker at skjule det, og der ikke eksisterer Anmeldelsespligt, kommer der intet ud derom, saa længe Sygdommen ikke antager et saadant Omfang, at Ejeren ræsonnerer som saa: Jeg vil hellere anmelde det og faa det undersøgt.

Derfor er den højtærede Landbrugsministers Ændring til den nuværende § 12 sanitært set fuldkommen illusorisk. Den højtærede Landbrugsminister staar paa det Standpunkt, at § 12 overhovedet godt kunde afskaffes, da den er uden Værdi i Henseende til at dæmme op for smitsom Kastning, altsaa ogsaa i den Skikkelse, den har nu. Men jeg maa dog mene, at den Statistik, vi har foreliggende, i hvert Fald tyder paa, at Smitten ikke er blevet yderligere udbredt i faretruende Omfang, idet Smitteprocenten har holdt sig nogenlunde konstant, og jeg kan ikke tro andet end, at dette for en stor Del skyldes de nuværende Bestemmelser i § 12. I det Øjeblik, man enten faktisk stryger hele § 12, eller hvad der i Realiteten er det samme, vedtager den højtærede Landbrugsministers Ændring og indsætter denne illusoriske Bestemmelse i Stedet for den nuværende § 12, vil jeg tillade mig at tro, at Faren for Smitteudbredelse af denne Sygdom bliver langt større, end den er nu, og jeg synes, at den Risiko, man herved løber, er dyrt købt, naar man ofrer Garantibestemmelsen, selv om man sparer de 200 000 Kr.

Var det ikke muligt, at der kunde findes andre Veje til en Formindskelse af Statsudgifterne paa dette Omraade, hvorved man alligevel kunde opretholde en Garantibestemmelse mod den smitsomme Kastnings Udbredelse? Her er det, jeg mener, at der, hvis Anmeldelsespligten opretholdes, men det overlades til Ejeren selv at foretage Undersøgelserne, paa den ene Side er en Garanti mod, at de vedkommende i Tide og Utide skal rende til Dyrslæge, og paa den anden Side er en Garanti for, naar det

virkelig bliver galt, og man gaar til Dyrslæge og Sygdommen bliver konstateret, at saa bliver der indført Kontrol, hvorved der i alt Fald til Dels bliver slaaet Bom for Smittens Udbredelse ad de Veje, hvor der ellers var Udsigt til, at den kunde udbredes, naar den nævnte Bestemmelse gøres illusorisk eller helt ophæves.

A. C. D. Petersen: Overfor de Betragtninger, der er gjort gældende af det ærede Medlem Hr. Holstein, vil jeg gerne genkalde i Erindringen, at da jeg første Gang havde Ordet, sagde jeg, at hvis denne Ændring i Loven i nogen Maade var af en saadan Art, at Ansvarret hos den Mand, i hvis Besætning der var smitsom Kastning, blev mindre efter denne Ændrings Indførelse, vilde jeg ikke gaa ind for den. Men jeg kan stadig ikke indrømme, at dette er Tilfældet. Det eneste, der sker, er, at Anmeldelsespligten bortfalder, men Ejeren har stadig det fulde Ansvar for Smittespredning fra sin Besætning, og jeg kan ikke begribe, hvad det er for Bestemmelser i Lovforslaget, der skulde sige noget andet. Jeg maa endog mene, at Lovforslaget skærper Besætnings ejerens Ansvar, idet det hidtil har skullet konstateres gennem en Undersøgelse af Dyrrets Blod, om der var Baciller, der foraarsagede smitsom Kastning, men nu taler Lovforslaget kun om, at der i Kvægbesætninger opstaar Kastningstilfælde, der maa formodes at være af smitsom Art.

Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Holstein ser altfor teoretisk paa dette Forhold; det ærede Medlem tror, at naar man anmelder og faar undersøgt, faar man usvigelig Sikkerhed for, om der er smitsom Kastning i Besætningen eller ikke, men dette er ikke Tilfældet. Som det allerede er fremhævet før under disse Forhandlinger, kan man Gang efter Gang indsende Blodprøve af sin Besætning og faa Meddelelse om, at der ikke er smitsom Kastning, men ikke desto mindre vedvarer Kastningen, og jeg tror dog, at i saa Fald vil man i Henhold til den nu foreslaaede Bestemmelse sige, at der maa formodes at være Kastning af smitsom Art trods Undersøgelserne og Udsagnene om, at det ikke er smitsom Kastning. Og naar dette er Tilfældet, forstaar jeg ikke, hvorfor man skulde gaa imod den her foreslaaede Bestemmelse. Det kan ske, at man faar Meddelelse om, at det er smitsom Kastning, naar man første Gang indsender Blodprøve, men det er et meget sjældent Tilfælde. Jeg har selv for en Del Aar siden flere Gange indsendt Blodprøver, og først den sidste Gang kom der Meddelelse